

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ (του Γιάννη Ζήση)

✘ Το πιο μεγάλο μας πρόβλημα, σαν ανθρωπότητα και σαν ανθρώπινες μονάδες ξεχωριστά, βρίσκεται στην αδυναμία να εξαγάγουμε ολοκληρωμένα και αποτελεσματικά συμπεράσματα μέσα από τις εμπειρίες μας, είτε συλλογικές, είτε ατομικές. Και φυσικά ο όρος “ολοκληρωμένα” δεν επέχει θέση ενός ολοκληρωτισμού αλλά μιας ριζικότητας ουσιαστικής και σταθερής.

Διακατεχόμαστε από σοβαρή αδυναμία να φύγουμε από το μεταβλητό σταυρό της εμπειρίας, που είναι γεμάτος από θεατρικές παλινωδίες. Και, παρά την ευαλωτότητά μας στην εμπειρία του πόνου, σωματικά και ψυχολογικά, παρά τη δραστηκότητα ενός αναπόφευκτου τέλους, παλινδρομούμε σε μια επαναληπτικότητα που μας δίνει την ψευδαίσθηση της φαιδρότητας και της αισιοδοξίας μέσα στη ζωική αφέλεια, μη μπορώντας να πετύχουμε μια σταθερή απόσπαση.

Ταυτόχρονα είμαστε διχασμένοι, μεταξύ:

α. ενός νου που πάσχει αναλυτικά και αντιμετωπίζει μηδενιστικά την υπόσταση στη συνείδηση και στο υποκείμενο, και που βλέπει τον κόσμο ως αντικείμενο και

β. μίας επιθυμίας που προϋποθέτει μια αλαζονική και αυθαίρετη υποκειμενικότητα σε ένα παίγνιο συνθηκών ζωής, όπου καθώς η τρωτότητα, η οδυνηρότητα και η θνητότητα έχουν τον κεντρικό ρόλο, και που η ικανότητα της οδύνης και η αγωγιμότητα στην οδύνη είναι τόσο μεγάλη, ώστε να καθιστά απεχθή της ζωής τη μορφή ή τη μορφή της ζωής.

Παράλληλα είμαστε ανίκανοι να εγκαινιάσουμε μια υπομονή

ρυθμού παραπαίοντας μεταξύ μιας ανάρμοστης αισιοδοξίας αλλά και μιας ανάρμοστης κατάθλιψης. Κινούμαστε στη επικράτεια αυτής της ανάρμοστης διπολικότητας για την οποία είμαστε τόσο καλά προδιατεθειμένοι από την ύλη των σωμάτων μας, αλλά και από τη συνείδηση μας με τη σχιζοειδή και αστιγματική ανάπτυξή της, μέσα σε προτιμήσεις τροποποιήσεων και ταυτίσεων.

Γιατί άραγε είναι τόσο δύσκολο να οριστικοποιήσουμε, να ολοκληρώσουμε και να αποτελεσματικοποιήσουμε το συμπέρασμα από την οδύνη και την οδυνηρότητα της ζωής; Γιατί ακριβώς λειτουργεί τόσο θεατρικά-αποτελεσματικά η λήθη στις μεταπτώσεις των ρόλων του ηθοποιού.

Μορφή, Επιθυμία και Νους

Η ύλη είναι το σώμα, και η μορφή είναι ένα επίμονο σώμα πόνου που διαθέτει τόση ακριβώς ελκυστικότητα ώστε η εμπειρία του πόνου να είναι επαναλαμβανόμενη, μέσα από την εμπειρία της λήθης και της ηδονής, στις δονήσεις της επιθυμίας ενώ ταυτόχρονα η απόσπαση (από την αισθαντικότητα και την αίσθηση) να είναι τόσο επίμονα δύσκολη και ανολοκλήρωτη. Και την ίδια ώρα ο νους είναι δέσμιος μιας επίμονης υλικότητας, ή διαφορετικά, αίσθησης αντικειμενικότητας, που

- α.** απονεκρώνει την αίσθηση της ολότητας της ζωής,
- β.** απογυμνώνει το υποκείμενο και τη συνείδηση,
- γ.** εκμηδενίζει την ταυτότητα,

σε μια εννοιακή και μεθοδολογική αναφορά, εξοντωτική.

Αν κάτι πρέπει να διδαχθούμε τελικά από όλα αυτά, είναι ότι στο βάθος της ύλης κατοικεί η αποδόμηση, η καταστροφή, η αφαίρεση, η αναίρεση και η αντιστάθμιση. Και αυτό είναι εγγενές και δεν αφορά μόνο τη μεταβλητότητα των μορφών σε συνάρτηση με το σωματικό ή υλικό ή φυσικό χρόνο, αλλά αφορά και τον ψυχολογικό χρόνο που είναι συμφυής στον τρόπο αντίληψής μας. Επίσης πρέπει να αναζητήσουμε ένα νέο τρόπο αντίληψης,

γιατί ο τωρινός που είναι διχασμένος και διχαστικός αποτελεί ένα αδιέξοδο. Είναι ένας δρόμος μιας τυφλής και καταστροφικής έκφρασης στη μεταβλητότητα και το σταυρό της.

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας
Μέλος της γραμματείας της ΜΚΟ Σόλων
ioanzisis@solon.org.gr

Φωτό:Wikimedia

11 Νοεμβρίου 2010